

Pomocnica kresťanov

Plinio de Oliveira

24. mája 2020   ✝ Svätec týždňa ✝ Svätec na máj

Popisy bitky pri Lepante podľa dobových katolíckych kroník nespomínajú dôležitý fakt, nachádzajúci sa v moslimských prameňoch. Tie uvádzajú, že v určitom okamihu bitky, keď katolícke sily prehrávali, turecká flotila uvidela na oblohe majestátnu a hroznú dámu.

Pozerala na nich s takým hrozivým pohľadom, že to nemohli uniesť, stratili odvahu a utiekli.

Bitka, ktorá sa odohrala, bola do tej doby najväčšou námornou bitkou v histórii a celé kresťanstvo čakalo s pochopiteľným napätím na jej výsledok. V istom zmysle sa hralo o budúcnosť Európy. Protestantizmus spôsobil rozkol kresťanstva a všade vyvstávali náboženské vojny.

Pretože sily boli potrebné na rôznych frontoch, katolícke národy by pravdepodobne nemohli čeliť moslimskej invázii do južného Talianska, čo by bolo dôsledkom prehry bitky pri Lepante. Keby bolo napadnuté Taliansko, pápež, aby sa nestal väzňom, by bol za krátko donútený opustiť svoje pápežské územia. S najväčšou pravdepodobnosťou by nikto nebol schopný zastaviť turecký vpád do západnej Európy.

V tejto obrovskej bitke boli zapojené tri katolícke sily: Španielsko, najmocnejší národ toho času; Benátky, ktoré boli veľmi bohaté a mali v tom čase značné námorné sily a Janov. Bola tam aj malá pápežská flotila, všetko, čo pápež Pius V. mohol dať, aby čelil spoločnému nepriateľovi.

V tejto atmosfére všeobecného napätia došlo k bitke. Dobové záznamy ukazujú, aké strašné to bolo. Katolícki vojaci preskakovali na moslimské lode; Turci vstupovali do katolíckych lodí – jedna strana vraždila druhú v obrovskom krviprelievaní. Lode sa tu a tam potápali; vojaci a rytieri v brnení sa len krátko udržali v búrlivých vodách, potom sa potopili do hlbín, aby sa stretli so smrťou. Duneli kanóny, bolo počuť výkriky a zúfalstvo; hrozný rozruch a obrovský nepokoj všade.

Uprostred toho všetkého zmätku sa dvaja muži modlili k Panne Márii, aby dala katolíkom víťazstvo: v tých búrlivých vodách don Juan de Austria, veliteľ katolíckej armády, a v Ríme sv. Pius V.

Predstavte si hlboký pokoj a veľkú sebakontrolu človeka, ktorý uprostred bitky s mužmi bojujúcimi na všetkých stranách jasne videl celkový progres bitky a chápal, že to ide zle, dokonca aj keď katolícki vojaci bojujú najlepšie, ako vedia. Potom, keď si spomenul na učenie našej viery, rozhodol sa bojovať do svojho posledného dychu za vec kresťanstva, stále s nádejou, že zasiahne Panna Mária. To znamená, že táto osoba – a tá osoba bola don Juan de Austria – verila vierou najvyššou. Napriek všetkej pravdepodobnosti a ľudským možnostiam pevne očakával, že zasiahne Panna Mária.

Naozaj zasiahla. Objavila sa na oblohe, aby ohrozila nepriateľa a Mohamedánske námorníctvo utieklo. Katolícki bojovníci ju však nevideli. Neukázala sa im. Katolíci mali zásluhu na praktizovaní slepej dôvery,

čistého aktu viery. Až keď nepriateľ neskôr ohlásil zázrak, uvedomili si, že im pomohla v najhoršej hodine.

Katolícki rytieri, hlavne velitelia, ktorí mali prehľad o bitke sa museli vážne zaoberať tým, že v prípade porážky budú padnúť, alebo sa stanú väzňami a otrokmi Turkov. Verili však Panne Márii, že zabráni tomu, aby vec kresťanstva zahynula. Z ich strany to predstavovalo mimoriadnu dôveru.

V tom istom čase sa vo Vatikáne modlil aj sv. Pius V. Bol na rokovaní finančnej komisie, čo je dôležitá záležitosť, pretože je smrteľný hriech, keby niekto kradol peniaze Cirkvi. Preto musel svätý Pius V. pozorne analyzovať čísla, aby nebol komplicom takého hriechu.

Zrazu vstal, pravdepodobne pohnutý nadprirodzeným vnuknutím, a šiel k oknu miestnosti, aby sa modlil ruženec. Keď sa modlil, dostal zjavenie, že don Juan de Austria vyhral bitku. Vrátil sa k stolu a povedal: „Nie je čas hovoriť o peniazoch; teraz je našou veľkou úlohou poďakovať Bohu za víťazstvo, ktoré práve dal katolíckej armáde.“

Správa o pápežovom zjavení sa rozšírila po celom Ríme a ľudia začali oslavovať. Niektorí mohli pochybovať a opýtali sa: „Je to skutočne pravda?“

O pár dní prišiel posol a vydal oficiálnu správu. Pápež pozorne počúval – bez rozrušenia, so zvyčajnou majestátnosťou a dobromyseľnosťou. Potom sa v Ríme slávila veľká oslava, zazvonili zvony všetkých kostolov večného mesta. Z Ríma sa správy šírili do celého Talianska a potom do celého kresťanstva. Veľká radosť z víťazstva pri Lepante.

A čo si z toho môžeme zobrať?

Čo bolo najväčšie hrdinstvo rytierov bitky pri Lepante? Nebola to odvaha postaviť sa Turkom. Určite, ak chcete čeliť nepriateľom v boji, musíte mať odvahu, ale túto odvahu nájdete vo všetkých bitkách v histórii. Podľa môjho názoru najväčším hrdinstvom tých katolíkov, ktorí bojovali pri Lepante, bolo presvedčenie, že bitku vyhrá Panna Mária v tom okamihu, keď sa všetko zdá stratené. Tento akt dôvery nebol nerozvážny alebo nemúdry, nebola to rezignácia a prijatie toho, čo sa malo stať. Bol to akt viery istému vnútornému hlasu milosti, ktorý vyzval každého dôverovať a modliť sa, aby Panna dala víťazstvo.

Strana dobra sa v histórii často nachádza v situácii podobnej katolíkom pri Lepante. Všetko sa zdá byť z ľudského pohľadu stratené, ale Panna Mária vloží do našich duší nádej, že vyhrá bitku na väčšiu slávu Božiu. Potom musíme dôverovať tomuto hlasu proti všetkým pravdepodobnostiam a opakom.

Porážka sa mnohokrát javí ako nevyhnutná a pokušenie káže povedať: „Sľúbila, ale nestalo sa to. Naopak, všetko sa zhoršilo.“ Skutočným hrdinstvom je dôvera aj v najhoršej situácii. Treba odmietnuť pokušenie a odpovedať: „Čím horšie, tým bližšie sme k jej zásahu, pretože Panna Mária neklame a ja viem, že ten hlas, ktorý vo mne hovorí, patrí jej.“

Existuje nejaké kritérium, ako zistiť, kedy vnútorný hlas pochádza od Panny Márie a kedy nie? Áno, existuje.

Keď nás perspektíva nejakej budúcej veci necháva sklúčených, bez odvahy a so želaním vzdať sa, potom to obyčajne pochádza od diabla.

Naopak, ak perspektíva veľmi ťažkej veci, ktorá by za normálnych okolností vyvolala obavy, napriek tomu vyvoláva nadšenie, dáva silu praktizovať cnosť a inšpiruje nás nádejou na víťazstvo v takmer nemožnej

situácii, potom je to pravdepodobne hlas milosti hovoriaci v našich dušiach.

Koná milosť iba týmto spôsobom? Nie. Milosť inšpiruje často aj k rezignácii. Panna Mária nás môže požiadať, aby sme prijali prehru. Potom nám dáva silu vydržať utrpenie tejto prehry. Napríklad sv. Terézia z Lisieux dostala takú milosť, aby sa pripravila na smrť a potom odišla do neba.

Tieto dva pohľady sa líšia. Keď Panna Mária chce dať víťazstvo, pripravuje nás na víťazstvo, nie na smrť.

Potvrďuje to reakcia sv. Pia V. potom, čo poznal víťazstvo pri Lepante. Obrátil sa k Bohu a zopakoval modlitbu proroka Simeona: „Teraz prepúšťaš svojho služobníka v pokoji, Pane, podľa svojho slova, pretože moje oči videli Tvoju spásu.“ To znamená: „Tá vec, pre ktorú som sa narodil, víťazstvo, ktoré som očakával pre Tvoju slávu, sa stalo. Týmto je moje poslanie splnené. Teraz si môžeš vziať moju dušu, pretože na tejto zemi nemám čo robiť.“

Veľký sv. Pius V. počul rovnaký vnútorný hlas ako rytieri od Lepanta. V tomto prípade platia slová nášho Pána: „Moje ovce počujú môj hlas a ja ich poznám, a ony idú za mnou“ (Ján 10:27).

Hlas Panny Márie prevráta k našim dušiam a pevne nám hovorí: „Katolícka civilizácia bude obnovená a na zemi povstane kráľovstvo Márie.“ Toto je hlas, ktorý nám dáva odvahu bojovať proti všetkým nepriateľom, v najhorších podmienkach a hoci aj úplne sám. Tento hlas je bezpochyby autentický.

To, čo sa stalo rytierom a vojakom pri Lepante, sa stane aj s nami. Príde víťazstvo Panny Márie.

Toto je podľa môjho názoru vnútorné posolstvo, ktoré nám v tejto bitke Pomocnica kresťanov zanechala a ktoré nám dáva aj dnes. Prosme ju, aby nám dala potrebné milosti, aby sme jej zostali verní.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/pomocnica-krestanov/>